

Arrest

nr. 147 677 van 12 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 november 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 5 januari 2012 beslist de gemachtigde deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond te verklaren. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.11.2009 werd ingediend (en op 08.12.2010 werd geactualiseerd) door:

*O., B. (R.R.: xxx)
Geboren te Beni Touzine op (...) 1975
Nationaliteit: Marokko
Adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing.

Betrokkene haalt aan dat hij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt. Deze werd echter niet gespecificeerd en er wordt evenmin bewijs van voorgelegd. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor bij AL AMIEN d.d. 09.11.2009 en bij J&K nv d.d. 10.11.2010. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 11.02.2011, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams gewest d.d. 25.07.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (verzoeker is werkbereid, heeft zich aangemeld voor Nederlandse lessen, legt een huurcontract, arbeidscontracten, een attest van een werkgever en getuigenverklaringen voor), dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene zou reeds meerdere jaren in België verblijven. Echter hij heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1 ° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig

Het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden opgesteld in drie exemplaren: het origineel wordt afgegeven aan de vreemdeling, een exemplaar wordt mij toegestuurd en het derde wordt door uw diensten bewaard. Elk exemplaar dient door de vreemdeling ondertekend te worden. (...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift als volgt:

“(…) De bestreden beslissing is in strijd is met (1) artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980, maar betekent ook een schending van (2) het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in het algemeen, het Zorgvuldigheids- en Redelijkheidsbeginsel in het bijzonder en de plicht tot inhoudelijke afdoende motivering alsook de vertrouwensleer;

B. Eerste ernstig middel: Schending van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980

Overwegende dat vertoger op datum van 19 november 2009 overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 in toepassing van de instructie van 19 juli 2009 over de huidige toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en van het oude artikel 9 lid 3 vreemdelingenwet een regularisatieverzoek indiende;

Overwegende dat artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 stelt dat:

" Art. 9bis.

§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op: de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;

de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot.¹²

Overwegende dat vertoger zijn regularisatieverzoek baseerde op de instructie van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid van 19 juli 2009 overeenkomstig artikel 2.8;

Overwegende dat artikel 2.8 leest als volgt:

"2.8 Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt;

En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode van wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfs document, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.

B. Of de vreemdeling die, voorafgaand zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.

Hiertoe :

Moet het dossier binnen drie maanden na de aanvraag ingevuld worden met een positief advies, afgeleverd door de Gewesten betreffende de aangevraagde arbeidskaart B.

Moet het dossier aangevuld worden met een arbeidskaart B afgeleverd door de Gewesten, en dit op basis van een Attest van Immatriculatie van drie maanden afgeleverd met dit doel.

Bij zijn onderzoek naar de duurzame lokale verankering in België zal de minister of zijn gemachtigde zich niet laten leiden door één factor, maar hij zal kijken naar het geheel van de feitelijke elementen samen.

Onderstaande feitelijke elementen worden door de minister of zijn gemachtigde in het onderzoek weerhouden, naast de eerder genoemde voorwaarden:

- Sociale banden in België. De schoolloopbaan en inburgering van de kinderen.*

- Kennis van één van de landstalen, of alfabetiseringscursussen gevolgd hebben.
- Werkverleden en werkbereidheid, beschikken over de kwalificaties of competenties afgestemd op het arbeidsaanbod, o.m. inzake knelpuntberoepen, uitzicht hebben op werk en/of de mogelijkheid hebben om in het eigen levensonderhoud te voorzien.

In voorkomend geval, houdt de minister of zijn gedelegeerde rekening met het advies van de lokale besturen of een daartoe erkende dienst voor één of het geheel van de genoemde elementen.

De verblijfsmachtiging toegekend aan de personen bedoeld in punt B, zal slechts voor een jaar worden toegekend, en dit onder opschortende voorwaarde van de toekenning van de arbeidskaart B door de Gewesten. Een verblijfsmachtiging zal na een jaar slechts worden vernieuwd wanneer op dat ogenblik dezelfde voorwaarden voorzien voor de arbeidskaart B vervuld zijn en dat de persoon ook effectief gewerkt heeft gedurende het eerste jaar.

De minister of zijn gemachtigde gaat na of de betrokkene in aanmerking komt (zoals voorzien in 2.8 A of 2.8 B), of het dossier volledig is en of het dossier niet kennelijk ongegrond is.

Wanneer dit het geval is,

- Kan hij oordelen dat het dossier voldoende gemotiveerd is om te oordelen dat de betrokkene duurzame lokale verankerd is.
- Of legt de minister het dossier voor aan de Commissie voor Advies van Vreemdelingen voor een niet-bindend advies. De Commissie voor Advies van Vreemdelingen kan de betrokkene oproepen en horen. Indien de minister of zijn gemachtigde nadien van dit advies afwijkt, dient hij dit te motiveren."

Overwegende dat de instructie van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid werd vernietigd door de Raad van State op 11 december 2009 maar dat de Staatssecretaris heeft aangegeven zich te willen houden aan de bepalingen van de vernietigde instructie;

Overwegende dat minstens indien de bestreden beslissing niet zou kunnen worden getoetst door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de vernietigde instructie zij nog wel moet worden getoetst aan artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en dat moet worden beoordeeld of de beslissing werd genomen naar de geest en naar de letter van de bepalingen van de wet;

Overwegende dat de bestreden beslissing van 26 juli 2011 werd gemotiveerd als volgt:

"[...]

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8 A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Hij heeft echter noch een wettig verblijf gehad voor 18.03.2008, noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructies van 19.07.2009.

Betrokkene beroept zich eveneens op het criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19 juli 2009. Wat de verblijfsduur betreft, zou hij hieraan voldoen. Echter, om geregulariseerd te worden op deze basis dient betrokkene een arbeidskaart B, afgeleverd door de bevoegde gewestelijke overheid, voor te leggen.

In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 11.02.2011 staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams Gewest d.d. 25.07.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd.

Betrokkene haalt tenslotte nog aan dat hij valt onder de vernietigde instructies van 19.07.2009, op basis van 'andere prangende humanitaire situaties'. Deze zijn echter niet gespecificeerd en er wordt evenmin bewijs van voorgelegd. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen.

Hoe goed de duurzame verankering ook moge zijn (betrokkene is werkbereid, heeft zich aangemeld voor Nederlandse lessen, legt een huurovereenkomst, arbeidscontracten, een attest van een werkgever en getuigenverklaringen voor), dit doet niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de vernietigde instructies van 19.07.2009. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden."

Overwegende dat evenwel reeds op 27 oktober 2010 vertoger de volgende brief van de verwerende partij ontving:

" [...]

Bij de aanvraag 9bis legt u een arbeidsovereenkomst voor waarin als brutoloon volgens barema wordt vermeld. Gelieve het effectieve bedrag van het brutoloon door te sturen.

Voor de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid,

Y. D. R.

Administratief assistent/assistent administratief"

Overwegende dat de raadsman van vertoger hier op 8 december 2010 antwoordde als volgt:

" [...]

U verzocht kopij van de arbeidsovereenkomst voor arbeiders en het correcte uurloon.

Inliggend treft u benevens uw verzoek tot inlichtingen het attest van de werkgever aan alsook de nieuwe arbeidsovereenkomst voor arbeiders waaruit blijkt dat het bruto aanvangsloon van de arbeider wordt vastgesteld op €10,83 per uur."

Overwegende dat op 11 februari 2011 een schrijven werd gericht door dezelfde administratief assistente aan de raadsman van verzoeker op de hoogte werd gesteld van de volgende beslissing van de verwerende partij:

Hiermee deel ik u mee dat de Deinst Vreemdelingenzaken heeft vastgesteld dat u sinds 31 maart 2007 ononderbroken in België verblijft en dat u tussen 15 september en 15 december een aanvraag tot machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft ingediend, OF dat u uw aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend voor 15 september 2009, heeft aangevuld. U levert ook het bewijs van een duurzame verankering in België.

Om uw aanvraag tot machtiging tot verblijf te staven heeft u trouwens een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorgelegd, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumuurloon.

Ik kan u meedelen dat de Dienst Vreemdelingenzaken, onder voorbehoud van de voorlegging van een door uw bevoegde gewestelijke overheid afgeleverde arbeidskaart B, instructies tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dat één jaar geldig is, zal versturen naar het gemeentebestuur van uw verblijfplaats.

Bij wijze van herinnering: in overeenstemming met het koninklijk besluit van 7 oktober 2009 houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers moet de aanvraag voor een arbeidsvergunning binnen de drie maanden, na de datum van verzending van onderhavig aangetekend schrijven door de Dienst Vreemdelingenzaken, door uw werkgever ingediend worden bij de bevoegde gewestelijke dienst.

Voor de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid,

Y. D. R.

Administratief assistent/assistent administratief"

Overwegende dat duidelijk op 11 februari 2011 de verwerende partij erkent dat in principe vertoger in aanmerking komt voor regularisatie en hij bovendien het bewijs levert dat hij duurzaam verankerd is in België wat thans in onderhavige procedure niet meer nuttig kan worden betwist door de verwerende partij;

Overwegende dat de beslissing van 11 februari 2011 van de administratieve assistente Y. D. R. voor de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid genomen een beslissing is ten gronde binnen het verzoek strekkende tot regularisatie van het precair verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980;

Overwegende dat evenwel vervolgens de verwerende partij op datum van 5 januari 2012 terugkomt op deze beslissing en als volgt beslist:

" [...]

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf beroept betrokken zich op de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 212.571 van 5.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing.

Betrokkene haalt aan dat hij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt. Deze werd echter niet gespecificeerd en er wordt evenmin bewijs van voorgelegd. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor bij (...) d.d. 09.11.2009 en bij (...) nv d.d. 10.11.2010. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 11.02.2011 staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst

Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams Gewest d.d. 25.07.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden. Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (verzoeker is werkbereid, heeft zich aangemeld voor Nederlandse lessen, legt een huurcontract, arbeidscontracten, een attest van een werkgever en getuigenverklaringen voor), dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene zou reeds meerdere jaren in België verblijven. Echter, hij heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen. "

Overwegende dat het niet past dat zonder de minste aanleiding de verwerende partij zonder meer terugkomt op een eerder genomen beslissing binnen het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 waarbij het regularisatieverzoek ontvankelijk en gegrond wordt verklaard om zonder aanwijsbare redenen een beslissing te nemen houdende de afwijzing waarbij alle elementen die eerst worden weerhouden om te beslissen tot de gegrondheid thans van tafel worden geveegd met als enige argumentatie dat betrokkene zich aldus bewust zou hebben genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij nu geïntegreerd is louter het gevolg zou zijn van zijn eigen houding;

Dat in die zin de beslissing gebrekkig gemotiveerd is zeker in strijd met artikel 9bis van de wet van 15 december 1980;

Dat bovendien de beslissing gemotiveerd wordt in strijd met het Zorgvuldigheidsbeginsel en de vertrouwensleer;

Overwegende dat de beslissing eveneens niet ernstig is en tegenstrijdig wordt gemotiveerd daar waar op 11 februari 2011 de verwerende partij aangeeft in haar schrijven dat vertoger wel degelijk het bewijs levert van een duurzame verankering in België:

Overwegende dat in het inleidende verzoek van 19 november 2009 vertoger gebruik heeft gemaakt van het criterium 'andere prangende humanitaire situaties' dewelke niet anders kunnen worden gelezen in het licht van artikel 9bis als de in dat artikel bedoelde buitengewone omstandigheden dewelke moeten worden geapprecieerd door de minister;

Overwegende dat in die zin de bestreden beslissing geheel tegenstrijdig werd gemotiveerd derhalve eveneens in strijd met het beginsel van behoorlijk bestuur waarover infra meer;

Overwegende dat het niet getuigt van behoorlijk bestuur indien de verwerende partij op basis van tegenstrijdige vaststellingen komt tot een negatieve beslissing binnen het kader zowel van de vernietigde instructie als artikel 9bis van de wet van 15 december 1980;

Dat meteen vaststaat dat vertoger wel degelijk zijn andere prangende humanitaire situatie omschrijft in de zin van de vernietigde instructie alsook een volledig bewijs ervan levert in de zin van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 zodat de beslissing moet worden vernietigd, bovendien in strijd werd genomen met het Zorgvuldigheids- en Redelijkheidsbeginsel waarover infra meer;

Dat onderhavig beroep dan ook ontvankelijk is en gegrond;

Het eerste middel is ernstig;

C. Tweede ernstig middel: Schending van het behoorlijk bestuur in het algemeen en het Zorgvuldigheid- en Redelijkheidsbeginsel in het bijzonder alsook de vertrouwensleer

Overwegende dat de verwerende partij die een beslissing neemt dewelke in strijd is met artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 bovendien indruist tegen de expliciete bedoeling van de wetgever en in strijd is met de algemene geest van de wet van 15 december 1980 een beslissing neemt dewelke wordt genomen in strijd met het beginsel van behoorlijk bestuur in het algemeen en het Zorgvuldigheids- en het Redelijkheidsbeginsel in het bijzonder;

Overwegende dat zoals supra aangegeven op datum van 11 februari 2011 de aangestelde van de verwerende partij beslist tot ontvankelijkheid én gegrondheid van het regularisatieverzoek overeenkomstig artikel 9bis om vervolgens op 5 januari 2012 een strijdige beslissing te nemen en het verzoek af te wijzen als zijnde ontvankelijk doch ongegrond wat in strijd is met de vertrouwensleer, de Staatssecretaris heeft een beslissing ten gronde genomen waardoor zijn beslissingsmacht uitgeput is:

Overwegende dat de beslissing eveneens genomen werd met het beginsel van behoorlijk bestuur, het Zorgvuldigheids- en Redelijkheidsbeginsel in het bijzonder daar waar zoals supra aangegeven de verwerende partij op 11 februari 2011 aanneemt dat er voldoende gronden zijn om aan te nemen dat vertoger voldoende en duurzaam verankerd is in het Rijk om vervolgens op 5 januari 2012 al deze elementen van tafel te vegen en te beslissen ab irato dat er geen sprake is van andere prangende

humanitaire situaties daar waar deze niet gespecificeerd zouden zijn maar wel volledig worden overgenomen in de motivering als zijnde aanwezig in het dossier om vervolgens het verzoek tot regularisatie op lapidaire wijze af te wijzen;

Dat de beslissing dan ook volstrekt werd genomen in strijd de inhoud van het administratief dossier wat de verwerende partij niet nuttig kan ontkennen zodat ook hier onzorgvuldig werd gehandeld;

Overwegende dat minstens op deze grond de beslissing als niet zorgvuldig dient te worden aangemerkt en de beslissing moet worden vernietigd;

Dat de bestreden beslissing dan ook werd genomen in strijd met de inhoud van het dossier en getuigt van onzorgvuldigheid minstens onredelijkheid;

Dat vertoger dan ook een verder verblijf in België niet mag worden ontzegd; Dat de bestreden beslissing dan ook moet worden vernietigd;

Dat dit tweede middel ernstig is; (...)"

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301)

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd.

Verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoekende partij. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

De Raad merkt op dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 instructies heeft opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

De stelling van de verzoekende partij dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding zou hebben bevestigd dat de criteria van de instructie nog gelden doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt te veronderstellen, dient de verwerende partij immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op instructies die zouden zijn gegeven door een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*. Het gegeven dat de verwerende partij in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat haar in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is. Het gegeven dat de verwerende partij zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde nog beslissingen nam op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskennis van de wet vormt op zich ook geen reden om te oordelen dat de in casu bestreden beslissing niet op correcte gronden werd genomen.

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat op 11 februari 2011 een beslissing tot gegrondheid van haar aanvraag werd genomen, die nadien, volgens de verzoekende partij onterecht, door de verwerende partij zou zijn ingetrokken. De Raad stelt echter vast dat deze bewering niet klopt. Uit het administratief dossier blijkt immers dat de verwerende partij op 11 februari 2011 een brief verstuurd aan de verzoekende partij, waarin zij expliciet het volgende vermeldt: *“Ik kan u meedelen dat de dienst vreemdelingenzaken, onder voorbehoud van de voorlegging van een door uw bevoegde gewestelijke overheid afgeleverde arbeidskaart B, instructies tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dat één jaar geldig is, zal versturen naar het gemeentebestuur van uw verblijfplaats”*. Het gaat hier niet om een beslissing over de aanvraag van de verzoekende partij. Deze beslissing werd uiteindelijk genomen op 26 juli 2011, en zij bevindt zich in het administratief dossier. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, gaat het niet om een beslissing tot gegrondheid van de aanvraag, maar wel een beslissing tot ontvankelijkheid doch ongegrondheid. Tegen deze beslissing stelde de verzoekende partij op 15 september 2011 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad, maar de beslissing werd ingetrokken bij beslissing van 5 januari 2012. Zij is met andere woorden ex tunc uit het rechtsverkeer verdwenen. Uit voorgaande vaststellingen blijkt dat het betoog van de verzoekende partij aangaande de beweerdde ‘beslissing tot gegrondheid’ van 11 februari 2011 niet klopt en feitelijke grondslag mist. Bovendien stelt de Raad vast dat er nooit sprake kan zijn van enige tegenstrijdige motivering tussen een toenmalige beslissing die intussen werd ingetrokken, en dus geacht wordt nooit bestaan te hebben, en de huidige bestreden beslissing.

De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift verder als volgt: *“Dat meteen vaststaat dat vertoger wel degelijk zijn andere prangende humanitaire situatie omschrijft in de zin van de vernietigde instructie alsook een volledig bewijs ervan levert in de zin van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 zodat de beslissing moet worden vernietigd, bovendien in strijd werd genomen met het Zorgvuldigheids- en Redelijkheidsbeginsel”*. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van 24 november 2009, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de raadsman van de verzoekende partij in zijn begeleidend schrijven het volgende vermeldt: *“Inliggend treft U het aangepast ttypeformulier aan”*. In het ‘aangepast regularisatieaanvraagformulier’ dat wordt bijgevoegd, is met betrekking tot het onderdeel ‘Andere prangende humanitaire situaties’ niets vermeld. Dit onderdeel is wel aangekruist, maar er werd geen enkele bijkomende uitleg gegeven. De verzoekende partij maakt haar voornoemde loutere bewering dat zij wel degelijk een dergelijke humanitaire situatie zou omschreven hebben op geen enkele concrete wijze aannemelijk. Dit blijkt evenmin uit de aanvraag, zoals hierboven werd gesteld. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat het volgende motief van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn: *“Betrokkene haalt aan dat hij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt. Deze werd echter niet gespecificeerd en er wordt evenmin bewijs van voorgelegd. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen.”*

Bovendien betwist de verzoekende partij de volgende motieven van de bestreden beslissing niet op concrete wijze, zodat zij blijven staan: *“In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 11.02.2011, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams gewest d.d. 25.07.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden. Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (verzoeker is werkbereid, heeft zich aangemeld voor Nederlandse lessen, legt een huurcontract, arbeidscontracten, een attest van een werkgever en getuigenverklaringen voor), dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene zou reeds meerdere jaren in België verblijven. Echter hij heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van zijn eigen houding.”*

Uit voorgaande bespreking van het eerste en tweede middel is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch maakt zij aannemelijk dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze zou zijn genomen.

Het eerst en tweede middel zijn niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC